

AZ ÉLET SZERETETE A BÉKESÉG SZERETETE

1P 3.10—11.

„Minden ember fenség, északfok, titok, idegenség“ (Ady Endre). Mindnyájan különbözőek vagyunk, más a gondolat, a vágy, a cél, s mi-ként nincs két egyforma falevél, — úgy nincs két egyforma ember, csak rokonlelkek, szívek, gondolatok, érzések és vágyak vannak.

Más az álma, törekvése az ifjúnak, az idősnek, a gyermekeknek, a szülőnek, a férfinak, a nőnek. Ez a másság jelen van itt is, most is kö-zöttünk. Öröm és bánat, szeretet vagy harag, békesség vagy háborgás kinek-kinek lelki jellemzője.

Isten gondviselő szeretetének örök csodája, hogy túl a másság, az ellentétek tényén és valóságán létezik és van istengyermekségünknek nagy egységbe, harmonikus szépségbe összekapcsoló ténye. Ez pedig „az élet szeretetében“ nyilvánul meg.

Ez a megnyilatkozás, érzés, vágy úgy teremt egységet, mint ritka szépségű keleti szőnyeg mesefigurái egységet alkotnak a különböző szí-nek egymás mellé kötése, szövege által.

Szeretjük az életet! Legyünk boldogak, hordozzunk bánatot, legyünk lelkesedők vagy csüggedők, barátok vagy ellenségek, az élet szeretetében egyek vagyunk. A csecsemő öntudatlan sírása, amikor enni kér, a felnőtt erő megfeszítése, munkája veritéke, amikor szolgálatát végzi, minden törekvés, minden imádság az élet szeretetének tükröződése.

Minden szeretet áldozatot kíván: így az élet is áldozatot kíván. És meghozzuk ezt az áldozatot. Ebben mind egyek vagyunk. Ha kell, időt, pénzt, kényelmet: mindent-mindent áldozunk, csak az életet megtart-hassuk!

Erényeinket, hibáinkat, cselekedeteinket, tetteinket az élet szere-tetével magyarázzuk, szépítjük, vagy mentetjük.

Az élet szeretete mellett egyek vagyunk a boldogság várásában is. Jó napokat kívánunk látni. Ezért feledjük a nehézségeket, a fáradal-makat, fájdalokat, ezért tanulunk, dolgozunk, küszködünk, hogy saját és gyermekeink jövője jó legyen.

Ennek tudatában és ismeretében megdöbrent és elgondolkoztat az apostol intése, tanítása: „Mert aki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, keresse a békességet és kövesse azt“.

Hogyan? Az élet szeretete, a jó napok öröme nem az evés-ivás? multság-kacagás-mámor? gazdagság-egészség-erő?

A biblia tanítása szerint az életszeretet egyenlő a békesség szere-tetével! Ennek útja, biztosítása, parancsa a „nyelv gonoszságának, az ajkak álnokságának megfékezése“.

Gyarlóságunk alapja, hogy magunkat mindig jobbnak látjuk, mint mást. Hibáinkat kisebbnek, mint a másét. Keressük a szálkát a más szemében, magunkéban, a gerendát sem vesszük észre. Mindennapi be-szélgetéseinket hányszor kezdjük e mondattal: el se kellene mondanom, s közben mondjuk-mondjuk másról a rosszat, hogy mi annál jobbnak látszodjunk.

Közösségi, társadalmi, emberi életünk alapja a kölcsönös megértés, tisztelet, szeretet, megbecsülés; ezért minden gonosz, álnok szó, mely elhagyja az ajkat, ezt az alapot gyengíti, semmisíti meg. Minden meg-gondolatlan bíráló-itélő szó valakinek lelkét, becsületét, békességét sem-misíti meg, sározza be, teszi tönkre.

A nyelv gonoszsága a legjobb tettet, a legszebb akaratot is kikezdi. A bírálatoknak nincs vége-hossza. Valaki jót tesz, de a gonosz nyelv álnokul rámondja: „Teheti, van miből. Jól tudja, miért teszi, régebb másképp tette, milyen büszke lesz azután.

Forduljunk el a gonosztól és cselekedjük a jót, keressük a békessé-
get és kövessük azt“.

Aki mindig csak a rosszat, rútat, szennyest keresi, kutatja, olyan az, mint aki egy kertben csak a száraz falevelet, szemetet látja, de sohasem néz a nyíló virágra, az aranyló gyümölcsre.

Ez a föld az emberiség paradicsomkertje, ha a szépet és jót és békességet keressük benne.

Az apostol tanítása évezredek nagy megtapasztalása: ha szereted az életet, márpedig szereted, akkor keresd mindenben és mindenkor a békességet és kövesd azt.

Atyámfiain! Testvéreim! Mi az élet szerelmesei vagyunk, ezért a békesség keresői kell legyünk. A békesség emberei, kik naponta a jót igyekszünk cselekedni.

Legyen szavunk szelíd lepke, mely a szívek kelyhére ül, mert a gonosztól van minden azon felül. Ámen.

SZABÓ DEZSŐ

SÍRÁS

Lk 19, 41—42

A Bibliát, vallásos életünk eme szent könyvét is úgy vesszük kézbe, úgy olvassuk, mint áhítatunk, Istenhez emelkedésünk útmutatóját. Is-tent kereső magasztos gondolatokat várunk — és sokszor a legemberibb megnyilatkozásokat találjuk.

Jézus jeruzsálemi útján éli meg élete legmagasztosabb perceit, ho-zsánnát kiált a tömeg, virágot hint útjára, s Bethániában drága nárdus olajjal kenik meg, pedig életére már reáborítja árnyékát a golgotai keresztfa.

Magasra száll az örömujjongás boldog mámore. Minden olyan szép, tökéletes, harmonikus, vidám. Szép a kibomló tavasz, a madárdal, a ragyogó napfény Jeruzsálem márványpalotáinak diszein. Szép a város, a zsidó vallásos élet központja, és Jézus oly fenséges, mint aki Isten képmását hordozza imájában, zoltáros szívében, — és mindezek mel-lett: „Jézus sír!“ — Templomba vágyó magasztos gondolat és emberi megnyilatkozás: sírás.